

Op een glanzende zwarte deur in een goed verlichte kast pulserde een gouden cirkeltje van licht, met in het midden een kleine, gloeiende *W*.

Kom binnen, leek het met elke zachte klopp te zeggen. *Schiet op!*

Morrigan Crow knoopte haar gesteven witte hemdsmouwen dicht, trok een zwarte overjas aan en bevestigde zorgvuldig haar gouden *W*-speld op de revers. Uiteindelijk drukte ze haar vingertop op het gloeiende cirkeltje, en alsof ze een sleutel had omgedraaid in een slot zwaaide de deur open naar een verlaten treinstation.

Deze rustige, stille momenten waren Morrigan's favoriete deel van de dag geworden. Op de meeste ochtenden was zij de eerste die op Station 919 aankwam. Ze deed dan graag haar ogen even dicht en luisterde naar het verre gerommel van treinen in de tunnels van de Wondergrondse. Als mechanische draken die ontwaakten uit hun slaap, klaar om miljoenen mensen door de stad Nevermoor te vervoeren over een complex stelsel van sporen.

Morrigan glimlachte en haalde diep adem.

De laatste dag van het herfsttrimester.

Ze had het gered.

De rest van haar unit druppelde binnen. De rust en stilte werden verbroken toen de andere acht deuren langs het perron werden opengegooid – van Mahir Ibrahims sierlijke rode deur aan het ene eind helemaal tot aan Anah Kahlo's kleine, gebogen, ongelakte deur aan het andere eind – en het stationnetje zich met lawaai vulde.

Haldorn Snels, Morrigan's beste vriend, kwam aan zoals hij de meeste ochtenden aankwam: wankelend onder een lading drakenrijspullen, met zijn grijze overhemd nog niet eens fatsoenlijk dichtgeknoopt. Zijn ongekamde bruine krullen staken wild alle kanten op en zijn blauwe ogen fonkelden van iets ondeugends wat hij ofwel net had bedacht, ofwel net had gedaan (Morrigan wilde niet weten welke van de twee het was). Archan Oort – altijd onberispelijk gemanierd en gekleed – nam zwijgend de helft van Haldorn's wankele stapel van hem over en knikte discreet naar zijn scheef dichtgeknoopte hemd.

Carlijn Zwarthout was vanochtend de laatste die aankwam. Ze rende op het nippertje het perron op – haar dikke zwarte vlechten zwiepten achter haar aan, haar lange bruine benen maakten enorme passen – en arriveerde net toen één enkel, lichtjes gehavend treinrijtuig puffend in zicht kwam, met een spoor van witte wolkjes erachteraan. De bekende 'W' stond op de zijkant geschilderd, samen met het nummer 919, en hun conductor juf Vrolijk hing half uit de deur.

Dit was de Thuistrein, een vervoermiddel en thuis-weg-van-huis alleen voor hen, Unit 919 van het Wondergenootschap. Hij was ingericht met zitzakken, een bultige oude bank, stapels kussens, een houtoven die in de winter altijd brandde en een aardewerken koekjespot in de vorm van een ijsbeer die zelden

leeg was. Het was een van Morrigan's favoriete en meest comfortabele plekken op de hele wereld.

‘Góéiemorgen!’ riep de conductor, glimlachend van oor tot oor en wapperend met een handvol papieren. ‘Gefeliciteerd met de laatste dag van het trimester, leergierigjes!’

Juf Vrolijks rol als de officiële ‘conductor’ van Unit 919 was interessant: ze was deels transportoperator, deels mentor. Haar rol was om hen door hun eerste vijf jaar als leden van de meest elitaire en veeleisende organisatie van Nevermoor te helpen. Het Wondergenootschap bestond uit buitengewone mensen met buitengewone talenten, maar de meesten van hen waren te druk bezig met hun eigen buitengewone ondernemingen om veel aandacht te besteden aan de jongste rekruten. Zonder de conductor zou Unit 919 zich geen raad hebben geweten.

Morrigan kende niemand die haar naam zoveel eer aandeed als juf Vrolijk: ze was pure zonneschijn. Ze was gewassen linnen, vogelzang bij zonsondergang, perfect geroosterde toast. Ze was een en al regenboogkleren en onberispelijke houding, met een diepbruine huid en een enorme glimlach, en als het licht door de randen van haar wolkachtige aureool van krullend zwart haar scheen deed ze Morrigan aan een engel denken... al zou ze zoiets afgezaagds natuurlijk nooit hardop zeggen.

Als speciaal aan hen toegewezen volwassene zou ze misschien een klein beetje meer waardigheid moeten uitstralen, maar Unit 919 was dol op haar zoals ze was.

‘Laatste! Dag! Laatste! Dag! Laatste! Dag!’ zong ze, en ze zwierde feestelijk haar benen vanuit de treindeur naar buiten nog voor hij tot stilstand was gekomen.

‘Juf Vrolijk, dat is NIET veilig!’ riep Anah haar ongerust toe.

Juf Vrolijk reageerde daarop door een komisch angstig gezicht te trekken en met haar armen te molenwieken alsof ze zou vallen; en vervolgens viel ze ook daadwerkelijk op het perron

toen de trein stopte. ‘Alles in orde!’ riep ze meteen, en ze sprong op en maakte een buiging.

De anderen lachten en klaptten, maar Anah keek hen woedend aan, met een roze blos op haar wangen en theatraal zwaaiende blonde krullen. ‘O ja, héél grappig. Maar wíe mag het bloeden weer stelpen als ze op de rails valt en haar tibia breekt? Ik durf te wedden dat ik hier de énige ben die een been kan spalpen.’

‘Daarom hebben we jou ook, Anah.’ Archan glimlachte naar haar met kuiltjes in zijn bleke wangen, en hij bukte zich om juf Vrolijk te helpen met het oprapen van de overal neergedwarrelde papieren.

‘Ja, dókter Kahlo,’ voegde de gespierde Thalia Kloeden eraan toe, en ze porde Anah in haar zij en duwde haar bijna omver. (Naar Thalia’s maatstaven was het een zacht zetje, maar soms vergat ze haar eigen aanzienlijke kracht.)

Anah trok een gezicht, maar ze leek wat gesust doordat Thalia haar ‘dokter’ had genoemd.

‘Juf, wat is...’ Archan staaarde naar een van de papieren en fronste verward zijn voorhoofd. ‘Zijn dit nieuwe roosters?’

‘Dank je, Arch. Help me even ze uit te delen, wil je?’ antwoordde de conductor, en ze wenkte Unit 919 de trein in. ‘Kom op, iedereen aan boord, anders komen we te laat. Francis, zet jij vast water op. Lam, ga met de koekjespot rond.’

Haldorn keek juf Vrolijk niet-begrijpend aan toen ze hem zijn rooster overhandigde. Het was de laatste dag van het trimester, en meestal kregen ze maar eens per week nieuwe roosters. ‘Deze had u ons maandag al gegeven, juf. Weet u nog wel?’

Hij plofte in een zitzak terwijl Morrigan tussen Carlijn en Lambeth op de bank ging zitten, kijkend naar haar eigen rooster. Voor zover ze kon bepalen, was het precies hetzelfde als het rooster dat ze aan het begin van de week had gekregen: dinsdag was er een workshop zombiedialecten geweest, woensdag

een masterclass in het observeren van planetaire bewegingen, gevolgd door een les in de spionagevleugel op -5 met als titel ‘Informanten cultiveren en managen’ (dat was tot nu toe Morrigan’s favoriete les van de week geweest; ze bleek behoorlijk goed te zijn in spionneringen).

‘Ja, dat weet ik nog,’ zei juf Vrolijk. ‘Ondanks mijn gevorderde leeftijd van eenentwintig, Haldorn, kan mijn afgetakelde brein nog steeds bij de oeroude herinneringen van vier hele dagen geleden.’ Ze glimlachte en trok één wenkbrauw op. ‘Dit is een níeuw rooster. Als je goed kijkt, zie je dat het voor vandaag is bijgewerkt.’

Morrigan keek naar de vrijdag, zag het verschil en vroeg: ‘Wat is *I&A*?’

‘Dat heb ik ook,’ zei Haldorn. ‘*I&A*, niveau -2. Laatste uur van de dag.’

Mahir stak zijn hand op. ‘Ik ook!’

Er klonk geroezemoes terwijl de roosters werden vergeleken en de leerlingen ontdekten dat ze allemaal dezelfde les hadden. Hun roosters waren meestal individueel – door juf Vrolijk op ieder van hen toegespitst zodat ze hun eigen unieke talenten konden ontwikkelen en aan hun zwakke punten konden werken – en het was al een paar maanden geleden dat Unit 919 nog lessen als groep had gehad.

‘Juf, waar staat *I&A* voor?’ vroeg Francis Fritswilhelm. Hij klonk een beetje ongerust en zijn bruine ogen werden groot. ‘Weet tante Hester hiervan? Ze wil alle wijzigingen in mijn rooster persoonlijk goedkeuren.’

Morrigan trok één wenkbrauw op naar Haldorn, die een gezicht naar haar trok. Francis’ familie van beide kanten – de beroemde Fritswilhelms en de bewonderde Akinfenwa’s – was al generaties lang bij het Wondergenootschap. Zijn begunstiger, het genootschapslid dat hem had voorgedragen voor toelating

en daarom een belang had in zijn onderwijs, was zijn tante aan vaderskant, Hester Fritswilhelm. Ze was heel streng en, vond Morrigan, een beetje een vervelend mens.

‘En ze zegt dat ik niets mag doen wat mijn olfactorische instrument in gevaar kan brengen,’ ging Francis door.

‘Wat is er met je oliefabriek?’ vroeg Thalia.

‘Mijn neus,’ legde hij uit. ‘Wat? Niet lachen. De reukzin is het belangrijkste instrument van een chef-kok.’ Hij drukte nerveus op het puntje van zijn lichtbruine, sproetige olfactorische instrument.

‘Je hoeft je niet druk te maken om je gok, Francis,’ zei juf Vrolijk met een mysterieus glimlachje. ‘Maar ik kan het je niet vertellen.’

Negen gretige gezichten schoten omhoog en keken naar haar, hun belangstelling was onmiddellijk gewekt.

Haldorn ging wat rechter op zitten. ‘Is het... Inhaken en eh... Abseilen?’

‘Nee. Maar goede poging.’

‘Insluipen en Aanvallen!’ riep Thalia. Ze draaide haar lange rode haar in een knot en rolde haar grijze hemdsmouwen op alsof ze meteen wilde beginnen. ‘We gaan omtrekkende combattechnieken leren, hè? Eindelijk.’

‘Intuïtie en Acteren?’ was Mahirs gok.

‘Ooo! Inzepen en Afspoelen!’ Anah klapte in haar handen en stuiterde op en neer op haar kussen. ‘Gaan we varkentjes wassen?’

Juf Vrolijk lachte. ‘Dat zou leuk zijn, Anah, maar niet helemaal.’ Ze stak haar handen op om stilte te vragen. ‘Maar nu ophouden met raden, jongens. Ik mag er niks over zeggen. Ik zal zwijgen als het graf.’

Anahs schouders zakten teleurgesteld naar beneden en ze gaf de koekjespot door aan Mahir.

‘*Lef’selah,*’ zei hij, wat *dank je* betekende in het Jahalan, een van de achtendertig talen die hij vloeiend sprak. De laatste tijd leerde hij de rest van de unit wat hij de ‘belangrijke stukjes’ van zijn lievelingstalen noemde; voornamelijk om de weg te vragen, alsjeblieft en dank je wel te zeggen, en beledigingen en scheldwoorden. (Of eigenlijk vooral scheldwoorden, was Morrigan opgevallen, maar dat kwam misschien doordat Haldorn ernaar bleef vragen.)

‘*Hish fa rahlim,*’ was Anahs sombere reactie, terwijl ze een hap van haar koekje nam.

Mahir keek haar met een mengeling van schrik en verbazing aan, en Morrigan’s mond viel open.

‘Wat is er?’ vroeg Anah met een mondvul custardroom.

‘Dat is niet “graag gedaan”, als je dat wilde zeggen,’ zei Mahir, die tevergeefs probeerde zijn lachen in te houden.

‘O, je wéét dat ik niet goed ben in talen.’ Anah maakte een kregelig pufgeluidje. ‘Wat zei ik dan?’

Mahir, Haldorn en Thalia brulden de vulgaire vertaling vrolijk samen uit.

Anahs gezicht werd knalrood, juf Vrolijk keek gechoqueerd, en de rest van de unit bleef de hele verdere rit naar het Wondergenootschap giechelen.

Het deed pijn om de knusse warmte van de Thuistrein te verlaten toen ze op Station Fierpas aankwamen. De leden van Unit 919 zochten beschutting bij elkaar tegen de wind, zwaaiden naar juf Vrolijk en renden naar de twijfelachtige beschutting van het Mopperbos.

Op de campus – het gigantische terrein van het Wondergenootschap, in het hart van Nevermoor – was het eerder winter geworden dan in de stad buiten de muren. Het vroor er nu al een paar weken zo diep dat het snot van je loopneus bevroor.

Door het mysterieuze fenomeen dat ‘campusweer’ heette, had je bij miezerregen in Nevermoor altijd stortregen of ijzel op het terrein van het genootschap. Wat voor weer het buiten de campus ook was, erbinnen was het altijd net een beetje méér. Als het in Nevermoor een beetje onweerde, was de hemel boven de campus zwart en geladen, flitsend als een disco, en als je dan over het terrein liep, bestond het risico dat je een bliksemaffleider werd.

Vandaag voelden ze de kou tot in hun botten, maar het werd draaglijker gemaakt door een zwak winterzonnetje en de wetenschap dat ze na hun laatste les van vandaag de campus zouden verlaten voor twee weken van feestelijkheden. Morrigan kon niet wachten. Haar thuis, Hotel Decaleon, maakte altijd iets bijzonders van kerst. Ze droomde al de hele winter van eierpunch, gebraden gans en pittige chocolade-rumballen.

Om zichzelf af te leiden van de kou probeerde Unit 919 tijdens de lange wandeling naar Huize Fierpas steeds buitenisigere namen te verzinnen voor wat *I&A* kon zijn.

‘Ooo, wat denk je van Indringing en Agressie?’ Haldorns gezicht klaarde op toen hij daaraan dacht. ‘Misschien maken ze ALMACHTIGE GODEN van ons.’

‘Of Inspireren en Auditeren,’ zei Lam.

‘Of Inkoken en Afblussen?’ zei Francis.

Ze kwamen allemaal niet meer bij, maar ondanks het gierende gelach hoorde Morrigan toch dat iemand *Wondersmid* siste toen een groep oudere leerlingen hen inhaalde op het bospad.

Ze was er inmiddels wel aan gewend, maar toch kromp ze een beetje ineen. Er waren bijna twee maanden verstreken sinds haar geheim aan het hele Wondergenootschap was onthuld. Soms als Morrigan moed nodig had, dacht ze aan de woorden van Ouderling Quinn: *Ze mag dan Wondersmid zijn, vanaf vandaag is ze wel ónze Wondersmid.*

De meeste mensen op de campus waren zo aardig en verstandig om naar de Hoge Raad van Ouderlingen te luisteren en Morrigan te accepteren als lid van het genootschap, al waren ze er dan niet blij mee om zo'n 'gevaarlijke entiteit' in hun midden te hebben. Een enkeling greep nog altijd elke kans aan om haar een onwelkom gevoel te geven, maar dat maakte niet veel uit. Morrigan werd beter in het negeren van het gefluister en de kwade blikken, en de wetenschap dat haar unit haar steunde, hielp veel. In het afgelopen jaar was de loyaliteit van Unit 919 tot het uiterste op de proef gesteld. Er was een tijd geweest waarin Morrigan had gedacht dat ze altijd een buitenstaander zou blijven, maar nu wist ze dat ze hier thuishoorde.

Carlijn had het gefluister ook gehoord. Meteen riep ze: 'Bijt op je tong,' en een tel later klonk er een gedempt 'Au!' toen de schuldige gehoorzaamde. Ze grijnsde zijdelings naar Morrigan, die dankbaar teruglachte. Een tikkeltje leedvermaak kon ze niet onderdrukken; het had voordelen om een hypnotiseur als vriendin te hebben.

'Dat zag ik, Carlijn,' zei Anah zachtjes, terwijl ze naast hen kwam lopen. 'Je weet best dat we onze kneepjes niet tegen andere leerlingen horen te gebruiken.'

Carlijn kreunde en rolde met haar ogen. 'En jij hoort geen saaie huilebalk te zijn die de hele tijd iedereen voorschrijft wat ze moeten doen.'

Anah keek haar boos aan. 'Als je dat nog een keer doet, vertel ik het aan de Schoolmeesteres.'

Terwijl Anah haar pas versnelde en verder stampte over het pad, mompelde Carlijn tegen Morrigan: 'Ik vond haar leuker toen ze steeds vergat wie ik was.'

Als Anah echt van plan was om te gaan klikken bij de angst-aan jagende Schoolmeesteres voor de Mysterieuze Kunsten, dan

zou ze daar behoorlijk wat moeite voor moeten doen. Morrigan probeerde zelf al weken om mevrouw Murgatroyd te spreken te krijgen, maar dat bleek onmogelijk. Elke keer als ze haar tegenkwam in de gangen van Huize Fierpas, leek ze ineens weer te verdwijnen in de drukte, of erger nog, plotseling te transformeren in haar evenknie van de Academie voor Alledaagse Kunsten, de verschrikkelijke mevrouw Liefgeboren. Dat was de laatste tijd zo vaak gebeurd dat Morrigan zich begon af te vragen of Murgatroyd haar expres ontweek... of dat Liefgeboren probeerde tussenbeide te komen.

Tot ongeveer zes weken geleden was Morrigan een grijsmouwige geweest: een leerling van de Alledaagse Kunsten net als Haldorn, Anah, Mahir, Arch, Francis en Thalia. De Academie voor Alledaagse Kunsten, geleid door Schoolmeesteres Zoeteke Liefgeboren, was de grootste van de twee onderwijsstromingen van het Wondergenootschap en had drie takken: Praktische Zaken op -3, Geesteswetenschappen op -4, en Uitschieters op -5.

De Academie voor Mysterieuze Kunsten was veel minder druk bevolkt, maar had toch ook zijn eigen drie ondergrondse niveaus, diep onder het roodbakstenen, vijf verdiepingen tellende gebouw van Huize Fierpas en alleen toegankelijk voor leerlingen van het Mysterieuze.

Ze waren qua indeling een stuk ingewikkelder dan de Alledaagse niveaus. Ze waren niet zozeer onderverdeeld in takken, maar eerder in talloze kringen, workshops, clubs, labs, supergeheime minigenootschappen en ultrageheime gildes gewijd aan verschillende esoterische kunsten; die geen van alle leken te willen toegeven dat ze bestonden. Er waren een heleboel afgesloten deuren en onbeantwoorde vragen bij de Mysterieuze Academie, maar in de afgelopen zes weken had Morrigan geleerd om gewoon daarheen te gaan waar ze volgens haar rooster heen moest, en nergens anders; en al helemaal niet, om

maar wat te noemen, een mysterieuze, mistige gang in die er een dag eerder nog niet was geweest. Met dat soort omwegen kwam je gegarandeerd te laat voor je les.

Liefgeboren was woedend geweest toen ze ontdekte dat Murgatroyd Morrigan van de Alledaagse Kunsten had overgeheveld naar de Mysterieuze. Niet omdat ze warme gevoelens voor haar koesterde trouwens. Integendeel eigenlijk: Liefgeboren vond dat Morrigan helemaal niet bij het Wondergenootschap thuishoorde en moest er niet aan denken dat ze meer dan het absolute, kale minimum zou leren. Het zou net iets voor die ijzige zilverharige Schoolmeesteres zijn om haar onderwijs van een afstand te saboteren.

‘Je bent paranoïde,’ zei Carlijn toen Morrigan dat later die middag tegen haar zei. Ze hingen in een gang op -7 rond om te wachten op Lam, zodat ze allemaal samen naar hun laatste les van het trimester konden gaan. ‘En trouwens, waarom zou je met Murgatroyd willen praten? Persoonlijk probeer ik haar zo veel mogelijk te ontlopen.’

Morrigan wist dat de meeste mensen de onrustbarende mevrouw Murgatroyd zo veel mogelijk probeerden te ontlopen, en terecht... maar toch had zij liever háár dan mevrouw Liefgeboren. ‘Moet je kijken.’ Ze zuchtte en hield haar rooster omhoog, wijzend naar de lessen van die ochtend. “Turen in de toekomst”. “Je geleideondier vinden”. Gisteren was het “Ga een dialoog aan met de doden”.

‘Je zei dat je dat vak geweldig vond! Je bent dol op enge dingen.’

‘Was ook zo,’ bekende ze. ‘Is ook zo. Ik snap alleen niet waarom Murgatroyd me naar al die rare vakken blijft sturen, terwijl zij degene was die zei dat ik eigenlijk...’ Morrigan zweeg even, keek om zich heen of er niemand meeluisterde en dempte haar stem een beetje, ‘... de Verachtelijke Kunsten moest leren.’

Er trok een onbehaaglijke uitdrukking over Carlijns gezicht. Ze wist net zoveel over de Verachtelijke Kunsten als Morrigan; helemaal niet zoveel, dus.

Morrigan wist dat de Verachtelijke Kunsten het gereedschap waren van de zogenaamde ‘volleerde Wondersmid’, en dat ze die zou moeten leren als ze ooit wilde begrijpen wat het betekende om echt een Wondersmid te zijn. Ze had hier en daar wat dingetjes opgepikt en in haar eentje geoefend, maar er was slechts één andere persoon in het hele rijk die de Verachtelijke Kunsten beheerste... en het was een heel onplezierig gevoel om zoiets belangrijks gemeen te hebben met hém.

‘Ik bedoel alleen maar... Ik ben geen helderziende!’ ging Morrigan door. ‘Of een orakel, of een tovenaar, of een heks, of...’

‘Ja, ik weet het, jij bent een machtige Wondersmid. Niet zo janken,’ antwoordde Carlijn. Ze zag Lambeth in haar gebruikelijke versufte toestand uit haar transcendente meditatieles komen en zwaaide om haar aandacht te trekken.

Er waren lang niet zoveel Mysterieuze leerlingen als Alledaagse, maar met het onderwijspersoneel, afgestudeerden, academici, onderzoekers en bezoekende leden van de Koninklijke Tovenaarsraad, de Paranormale Bond en de Federatie van Nevermoorse Heksenkringen erbij was het toch meestal druk in de Mysterieuze gangen. Vandaag waren ze vol met jongere en oudere leerlingen die het begin van de vakantie vierden op manieren die voor de meesten van hen buiten de Academie voor Mysterieuze Kunsten strikt verboden waren. Illusieleerlingen mochten hun kunsten overal op de campus beoefenen omdat illusies – in de bewoordingen van Murgatroyd – alleen maar ‘saaie, onbenullige trucs’ waren. (Morrigan vond dat die vrijheid verspild was aan de illusieleerlingen, aangezien ze hun talenten meestal gebruikten om mensen te laten walgen van valse beelden van hondenpoep en scharrelende ratten in de gangen.

Zelfs Haldorn, die het heerlijk vond om mensen te laten walgen, was niet van hun inspanningen onder de indruk en noemde ze ‘extreem fantasieloos’.)

Maar als een jonge leerling buiten de Mysterieuze verdiepingen werd betrapt op het beoefenen van bijvoorbeeld tovenarij of hekserij, zou hij of zij daar bijna zeker spijt van krijgen. De mouwen van winterjassen afknippen, wenkbrauwen scheren en mensen aan hun enkels over de voetbrug boven Station Fierpas laten bungelen, dat waren enkele van Murgatroyds favoriete straffen.

Maar in de Mysterieuze gangen mocht alles.

Vanmiddag had een troep tovenarijleerlingen als een soort bizarre eindtrimesterviering een krat elixerflessen gestolen uit de Hekserijvleugel. Ze schudden ermee, daagden elkaar uit om ervan te drinken en brulden het uit bij de resultaten; van het lachen of van pijn. Een van hen brandde haar keel omdat ze een hele minuut lang kokendhete stoom inademde, bij een ander barstten alle haarvaatjes in zijn ogen, en weer een ander werd smoorverliefd op het eerste voorwerp dat hij zag: een brandblusser.

‘Lam, schiet op, wil je,’ kreunde Carlijn toen hun vriendin steeds een paar meter achterop bleef.

‘Stop,’ zei Lam, en ze stak haar hand op. Morrigan en Carlijn bleven allebei meteen staan, vlak voor een kruising van twee lange gangen.

Lam was een begaafd korteafstandsorakel... wat betekende dat ze visioenen had van de toekomst, maar alleen van de zeer nabije toekomst, slechts een seconde of twee van tevoren. Unit 919 had inmiddels in de gaten dat naar Lams waarschuwingen luisteren vaak hielp bij het vermijden van kleine rampen zoals een gestoten teen of gemorste thee.

Soms redde het zelfs levens, zoals Morrigan afgelopen Hal-

lowmis-avond had ontdekt: ze had Lams cryptische voorspellingen ontcijferd en een einde gemaakt aan een illegale Gruwelijke Markt, net op tijd om Carlijn en Lam te redden voordat ze aan de hoogste bidders werden geveild.

Als Morrigan dat niet had gedaan, dan zou er bijna zeker iemand zijn geweest die een hele hoop geld had neergelegd om Carljins kneepje van haar te stelen... maar Lams lot had nog veel, veel erger kunnen zijn. Want hun vriendin Lambeth Amara was eigenlijk prinses Lamya Bethari Amati Ra, van het Koninklijk Huis van Ra, uit de Zijdelanden in Oostenzang. Ze was vanuit de Republiek Winterzee de Vrije Staat in gesmokkeld om de toelatingsproef te doen voor het Wondergenootschap, net als Morrigan – maar anders dan bij Morrigan was haar familie betrokken geweest bij dat plan, en als de heersende Winterzee-partij hun verraad ooit ontdekte, konden ze de doodstraf krijgen. Niemand in de Republiek hoorde überhaupt te weten dat de Vrije Staat bestond.

Unit 919 had gezworen Lams geheim te bewaren. Er waren nog wel meer mensen die het wisten: Lams begunstiger, natuurlijk, en juf Vrolijk en de Ouderlingen. Een paar ellendelingen die aan de vernietiging van de Gruwelijke Markt waren ontkomen en in de nacht waren weggevlucht. Maar binnen Unit 919 bestond het gevoel dat als ze het geheim tussen hen begroeven en er nooit hardop over spraken, ze Lam konden beschermen tegen iedereen die haar kwaad wilde doen.

Carlijn slaakte een ongeduldige zucht en keek op haar horloge. ‘Lam, we moeten nu écht...’

‘Wacht.’

SLOTSJ! Bzzzzzzzzzz...

Morrigan en Carlijn keken ontzet toe toen verderop langs de gang een van de jongens van Tovenarij een geschudde elixerflles leegspoot over een passerende oudere leerling. Het meisje werd

overspoeld door een golf van teerachtig zwarte vloeistof, die zodra hij haar raakte veranderde in... *bijen*. Kwade, gonzende bijen die over haar heen zwermde alsof ze bedekt was met stuifmeel. Ze rende gillend weg en probeerde ze van zich af te slaan, terwijl de tovenarijleerlingen achter haar aan renden om haar te helpen, half lachend en half met afgrijzen vervuld.

Lam liet eindelijk haar hand zakken. ‘Loop maar door,’ zei ze, en ze wandelde langs Morrigan en Carlijn met een nadrukkelijke *ik-zei-het-toch*-blik.

Morrigan had nog nooit les gehad op -2, al kwam ze er bijna elke dag omdat daar de eetzaal, de keukens en het Commissariaat waren. De rest van Unit 919 stond al bij het lokaal te wachten toen Morrigan, Carlijn en Lam arriveerden.

‘Inzuigen en Afpersen,’ zei Haldorn. Hij draaide zich naar de anderen toe en stak een arm voor de deur zodat ze nog niet naar binnen konden. ‘Daar hou ik het op. Verder nog iemand ideeën? Laatste kans.’

‘O, doe gewoon die deur open,’ kermde Thalia, en ze drong zich langs hem heen.

Het klaslokaal was heel klein – ongeveer een kwart van de afmetingen van een normaal lokaal – en verlaten. Het was er ook heel donker.

Morrigan tastte langs de muur terwijl hun groepje naar binnen liep. ‘Waar is de lichtknop?’ vroeg ze.

‘Au! Dat was mijn vóét, Francis, jij kluns.’

‘Sorry, ik zag niks...’

KNAL. De deur klapte achter hen dicht, en de groep viel stil.

‘Waar is onze leraar?’ fluisterde Anah met een stem die een beetje trilde.

‘Stt,’ zei Lam zachtjes. ‘Kijk naar de muur. Het gaat zo beginnen.’